

עפ"ת 23425/07/21 - דברשבילי ג'ינו נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 23425-07-21 ג'ינו נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 53150250636

בפני	כבוד השופט עמית י' צלקובניק
מערער	דברשבילי ג'ינו
נגד	
משיבה	מדינת ישראל
ב"כ המערער - עו"ד א' חייט	
ב"כ המשיבה - עו"ד א' אפרתי	

פסק דין

ערעור על החלטת בית המשפט לתעבורה מחוז מרכז ב-המש 1666-12-20 (כב' השופטת ר' וקסמן) מיום 25.5.21 לפיה נדחתה בקשתו של המערער מיום 6.12.20 להארכת מועד להישפט בגין עבירה של שימוש בטלפון שלא באמצעות דיבורית במהלך נהיגה ברכב משא ביום 30.9.20, בניגוד לסעיף 28(ב)(1) לתקנות התעבורה תשכ"א - 1961, לגביה ניתנה הודעת תשלום קנס על ידי שוטר במועד ביצוע הנהיגה. על פי הרשום בהודעת התשלום ניתן היה לשלם את הקנס עד יום 29.12.20.

בתיאור "נסיבות המקרה" על ידי השוטר, מגיש הדוח, צוין כי המערער נהג ברכב המשא ליד תחנת דלק לפני הכניסה לנתב"ג, כשהוא "אוחז בידו הימנית טלפון סלולרי נייד בצבע שחור, בידו הימנית אל מול פניו ומתעסק איתו, וכל זאת כשהמשאית בתנועה". נרשם על ידי השוטר כי שמר על קשר עין עם הנהג, עד לעצירה מלאה בשערי נתב"ג, וכי הנהג הגיב לדוח במילים: "קיבלתי התראה במסופון".

המערער טען בבקשתו הנתמכת בתצהיר, כי לאחר שנועץ בעורכי דין שיעצו לו להגיש בקשה להישפט בגין העבירה, שהוא כופר בביצועה, פנה לבתי דואר לצורך הגשת בקשה להישפט אולם בתי הדואר היו סגורים אותה עת בשל משבר הקורונה. כדי להימנע מתשלום תוספות פיגורים שילם את הקנס בו חויב - "נכנסתי לאתר ושילמתי את הקנס" - ולאחר מכן פנה למשטרת ישראל (מפנ"א) בבקשה להישפט אולם נאמר לו כי נוכח תשלום הקנס לא ניתן עוד להגיש בקשה להישפט. ב"כ המערער טען כי הבקשה להישפט הוגשה ביום 3.12.20.

עוד טען המערער כי ייגרם לו עיוות דין אם עניינו לא יידון בבית המשפט; בתצהירו ציין כי הקיש על מסופון שהיה על "לוח המשאית", ובבקשה להארכת מועד שהוגשה לבית משפט קמא נטען כי ייתכן שהשוטר שערך את הדוח טעה בזיהוי, או "התבלבל במהות העצם", ואף השמיט חלק מדברי המערער מתגובת הנהג המופיעה בדוח.

מתגובת המשיבה בבית משפט קמא עולה כי הקנס שולם ביום 11.10.20 וכי בטופס הודעת תשלום הקנס רשום כי ניתן להגיש בקשה להישפט גם באמצעות אתר האינטרנט.

בדיון שנערך ביום 22.4.21 בבית משפט קמא, נחקר המערער על ידי ב"כ המאשימה, ומסר כי לא עשה שימוש בטלפון הנייד, אלא עם הגיעו לנתב"ג בעת שהיה "במהירות אפסית" למיטב זכרונו, קיבל התראה במסופון של החברה המעסיקה, הנמצא ברכב, לאשר קבלת סחורה; המערער שלא הציג את המסופון בדיון או כל ראייה אחרת בעניין מיקומו, העיד כי המסופון **"נראה זהה למכשיר טלפון"**, וכי לא ניתן לבצע באמצעותו שיחות יוצאות, והוא משמש לאישור הגעה ליעד ו"קבלת סחורה". (ע' 1-2 לפרוטוקול).

ב"כ המערער טען בדיון כי המערער הגיש בקשה להישפט במסגרת 90 הימים המותרים על פי הוראת סעיף 229 לחוק סדר הפלילי (נוסח חדש) תשמ"ב-1982 (להלן- חסד"פ), באופן המצביע על כך שתשלום הקנס נעשה מתוך רצון תמים להימנע מתשלום תוספת פיגורים, ולא כתשלום שמשמעו הודאה. בנוסף צוין, כי בפסיקה נדונו מקרים בהם זוכו נהגים מעבירה של שימוש אסור בטלפון נייד כאשר השימוש כלל הקשה חד פעמית על לוח המקשים או על הצג, למטרות הנגזרות מהפעלת הטלפון. באשר לדוח שהוגש נטען כי לא ברור כלל כיצד נשמר קשר העין בין השוטרים שהיו בניידת לתא הנהג ברכב המשא, נוכח הבדלי הגובה בין כלי הרכב, ואף לא צוינו פרטים הקשורים למרחק בין כלי הרכב, מיקום השוטר, ותיאור מכשיר הטלפון; עוד הסתבר כי ברכב השיטור נמצא שוטר נוסף שלא נטל חלק ברישום הדוח, והגנתו של המערער עלולה להיפגע מהיעדר אפשרות לחקור עד זה, אם לא יתקיים דיון לגופה של אשמה.

בהחלטת בית משפט קמא בה נדחתה הבקשה כאמור, נקבע כי על פי הוראת סעיף 229(ח) לחסד"פ, תשלום הקנס משמעו הודאה, ויש לראות את הנהג כמי שהורשע ונשא את עונשו. עוד צוין, כי אין לקבל את טענת המערער כי לא היה ביכולתו להגיש בקשה להישפט לפני תשלום הקנס, וניתן היה להגיש בקשה מקוונת. בנסיבות אלה תשלום הקנס נעשה מתוך **"מודעות ובחירה"**. עוד צוין כי ברע"פ 641/19 אייל מילר נ' מדינת ישראל, (10.4.19), נקבע בנסיבות דומות, באופן חד משמעי, כי תשלום הקנס (אף במקביל לבקשה להישפט) מהווה הודיה בעבירה: "מלשון החוק עולה אפוא, כי בקשה להישפט היא דרך פעולה חלופית לתשלום הקנס", ומגבלת 90 הימים להגיש בקשה להישפט אינה חלה עוד.

בית המשפט קמא קבע בנוסף, כי לא מתקיים חשש לעיוות דין. סעיף 28(ב)(1) (ב) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 קובע כי "בעת שהרכב בתנועה, הנוהג ברכב - לא ישלח או יקרא מסרון", ומדברי הנהג בדו"ח עולה כי הוא קיבל התראה במסופון, והמערער העיד כי "אישר הגעה", תוך הקשה על המסופון. עוד צוין כי גם ב"כ של המערער טען כי כשהמערער התקרב למחסום, התקבלה אצלו התראה במסגרתה התבקש לאשר הגעה, ומשכך עולה, כי המערער קרא את המסרון ואישר הגעה תוך לחיצה על אחד המקשים, שכן אין במסופון קו יוצא לשיחות.

במסגרת הערעור בפניי, חזר ב"כ המערער על טענותיו, ובכללם לעניין הכשל המיוחס לשוטר בזיהוי הפעולה והטלפון. בנוסף נטען כי המערער אינו מבין "במערכות מחשוב ובחוק", ולפיכך התקשה, כך ניתן להבין, להגיש בקשה להישפט במועדה (סעיף 21 להודעת הערעור).

לא מצאתי מקום לקבלת הערעור.

כפי שצוין על ידי בית משפט קמא, קובעת הוראת סעיף 229(ח) לחסד"פ כי "שילם אדם את הקנס רואים אותו כאילו הודה באשמה בפני בית המשפט, הורשע ונשא את עונשו...". הוראה זו לא תחול על אדם "שבית המשפט החליט לקיים

את משפטו אף על פי שהודיע באיחור על רצונו להישפט כאמור בסעיף 230". על פי הוראת סעיף 230 ניתן להורות על קיום משפט חרף הודעה באיחור "מנימוקים מיוחדים", שיפורטו. מהחלטת בית המשפט העליון ברע"פ 641/19 שהוזכר לעיל, עולה, כי "בקשה להישפט היא דרך פעולה חלופית לתשלום הקנס... ומגבלת הזמנים המאפשרת להגיש בקשה להישפט בתוך תשעים הימים לפי סעיף 229(א)(2) לחסד"פ איננה חלה עוד...". משכך, "בקשות לביטול הקנס על ידי התובע או בקשות להישפט כרוכות בשיקול דעת ויתקבלו רק אם יעמוד המבקש בתנאים שאליהם מפנה הסעיף". (ראו בעניין זה גם רע"פ 2342-21 ענאיה שדיד נ. מדינת ישראל, [8.4.21]).

החשש שמא שילם המערער את הקנס מתוך אילוץ כלשהו אינו ממשי. בית המשפט קמא שנדרש לעדות המערער והתרשם ממנה ישירות, קבע בהחלטתו כי המערער שילם את הקנס מתוך "מודעות ובחירה", ודחה טענתו בדבר המניעה להגשת הבקשה להישפט לפני שהחליט על תשלום הקנס. אכן, הדרך להגשת בקשה להישפט באמצעות האינטרנט היתה ידועה למערער ובסופו של דבר אף פעל להגשת הבקשה באתר המשטרתי. הטענה כי המערער מתקשה "במחשוב" עלתה רק בהודעת הערעור, והיא אינה עולה בקנה אחד עם כך שהמערער פעל לתשלום הקנס קודם לכן, באמצעות אותו אתר עצמו. גם העובדה כי המערער שילם את הקנס תוך 10 ימים מאז שניתנה לו הודעת תשלום הקנס מצביעה לכאורה, על גמירות דעת, ולנוכח האפשרות לשלם את הקנס עד שלהי חודש דצמבר, לא התעורר כלל חשש, במועד התשלום, ליצירת תוספת פיגורים כפי שנטען. עוד יש לציין כי הבקשה להישפט באתר המשטרתי נשלחה רק למעלה מחודשיים מאז מועד מתן הדוח, ואף בשיהוי זה, יש כדי להצביע על כך שטענת המערער כי התכוון מתחילה להישפט אינה מבוססת.

לא מצאתי מקום לטענה בדבר התקיימות עיוות דין. כאמור, למערער ניתנה אפשרות להשמיע דבריו בבית משפט קמא שבחן טענותיו. המערער אישר בעדותו כי השתמש במסופון שצורתו זהה לצורת טלפון נייד, בעת נסיעה, עובר למתן הדוח על ידי השוטרים. מכאן, שהטענה הנוגעת לאי יצירת קשר עין בין הניידת לתא הנהג במשאית, נשללת למעשה בדברי המערער, שאישר כי היה בסיס לדוח שניתן, בדבר התעסקותו בעת נהיגה, עם מכשיר דמוי טלפון נייד. הדעת נותנת בנוסף, כי תיאורו של השוטר בדבר החזקת הטלפון ביד, מול הפנים, תואמת אף היא את היכולת ליצור קשר עין עם מעשי הנהג, ואינה מתיישבת עם טענת המערער שלא נתמכה על ידו בהצגת ראיה ויזואלית כלשהי, כי המסופון היה צמוד לדשבורד בתא הנהג. גם לשיטתו של המערער משמש המסופון ליצירת תקשורת זו או אחרת עם מעסיקו, באמצעות לחצנים, וגם אם לטענת המערער לא ניתן לבצע באמצעות המכשיר שיחות וצאות, הרי שמדובר במכשיר העונה להגדרת "טלפון" על פי סעיף 28 (ב)(2) לתקנות התעבורה, היינו "מכשיר המיועד לתקשורת אשר קיימים בו לחצנים לחיוג". ב"כ המערער ביקש לתמוך טיעונו בפסקי הדין שניתן בבית משפט לתעבורה בחיפה בתת"ע 12593-02-19 ובתיק בית הדין הצבאי לתעבורה 67/19, אולם עסקינן על פי העובדות שהתבררו בשני המקרים, שלא כבעניינו של המערער, כי מדובר במכשירי טלפון שהיו מותקנים במתקן קבוע ברכב, שבהם נעשה שימוש אינהרנטי לקבלת שיחה או לסילוק פרסומת מתצוגת ניווט, בלחיצה בודדת.

נוכח האמור, נדחה הערעור.

מזכירות בית המשפט תעביר פסק הדין לצדדים באמצעות נט המשפט ובדואר.

ניתן היום, ט"ז תשרי תשפ"ב, 22 ספטמבר 2021, בהעדר הצדדים.

